

ЖДРАЛ МИЛОВАН У МАГЛИ КУБУРОВИЋ

М И Л О В А Н К У Б У Р О В И Ћ Ј Е РОБЕН
1902. ГОДИНЕ У ПРИСОНИ, ОПШТИНА АН-
ДРИЕВИЦА. ПОРЕД ПИСАЊА ПОЕЗИЈЕ КА-
ЛУЈЕ СТИХОВЕ У ГРУПЕ. СНИМАО ЈЕ ВИШЕ
ТЕЛЕВИЗИЈСКИХ ЕМИСИЈА И КАСЕТА. О
ВЕЉОМ ЖИВОТУ И СТВАРАЛАШТВУ ПИ-
САНИ СУ МНОГИ ЛИСТОВИ МЕЂУ ЊИМА И
„ИЛУСТРОВАНА ПОЛИТИКА“ „ПОБЕДА“,
„СЛОБОДА“ „ЈАМНО“ ЧЛАН ЈЕ КЊИЖЕВ-
НОГ КЛУБА „СЕНЕРАТ“ КОЈИ ОКУПЉА
ПИСЦИМЕ ИЗ РЕДА НАШИХ РАДНИКА У
ДАНСКОЈ, ШВЕДСКОЈ И НОРВЕШКОЈ. ОВО
ЈЕ ЊЕГОВА ПРВА ЗБИРКА СТИХОВА. ЖИВИ
И РАДИ У ДАНСКОЈ.

Библиотека **СУСРЕТИ**

**МИЛОВАН
КУБУРОВИЋ**

**ЖДРАЛ
У
МАГЛИ**

Уредник:
ВЛАДИСЛАВ ПАВИЋЕВИЋ
Рецензенти:
ВЕСЕЛИН РАКЧЕВИЋ
МИЛОШ БУЛАТОВИЋ
За издавача:
РАЈКО ШЋЕПАНОВИЋ
Издавач:
СЕКЦИЈА ПИСАЦА РАДНИКА
ЦРНЕ ГОРЕ,
Подгорица, 1892.

Ријеч на почетку

Поетски свијет Милована, Кубуровића не носи само лирске слике и пејсаже. То је ткање наслоњено на традицију, епски доживљај, на струне гусала. Кубуровић, заправо, ствара не само лирски свијет, него своје доживљаје, виђења претаче у епске слике, које вјешто казује уз струне гусала. Он занимљиво слаже мозаике свога виђења. Биљежи све што му се догађа, не само њему, него и нашим људима у Данској и другим земљама Европе. Заправо, он је стваралац који вјешто исписује судбу наших радника у иностранству. Он је свједок који биљежи људске патње, завичајну сјету, далека путовања и неизвјесности наших радника у туђини. Отуда у његовим пјесмама сјета, романтичарски занос, у коме доминира социјална нота, жал за завичајем, пролазношћу, домовином. Његове пјесме су патриотске, носе у себи борбену ноту.

Поред ових назнака кроз његову поезију изливају се осјећања природе, пејсажи боје јесени, тамна позлата завичајних брда и Комови. Пјесме су одболоване, пуне живота, младости. Оне су настале на путу од завичаја до Данске, далеким путевима и друмовима, у тренутку, онако казане из даха у грчу.

Његов боравак у Данској од 1969. године оставио је дубок траг на његов живот и стваралаштво. Учврстио у њему патриотизам и духовна осјећања што је за сваку похвалу. Он пише враћајући се завичају, спасавајући се од туђине, носећи далеким друмовима Комове и струне гусала. Његови стихови су пуни бола, пролазности. Они су, заправо, опомена свима онима који заборављају завичај и домовину. Они су јетка и горка судба.

У овим, стиховима, који су чиста интима, читалац ће наћи дио себе, нечега од завичајних пејсажа, од даљина, далеких путовања, таме и осаме, а то је довољно за ову прилику, као и за аутора ове књиге.

*Видак Рајовић, професор
Љета господњег 1992.
године, у Андријевици.*

**Под
туђим
небом**

**Једном када ме
сретнеш**

*Једнога дана када ме сретнеш,
Сјетићеш се мојих ријечи
Нећеш вероват својим, очима,
Проклињаћеш оног ко те спријечи.*

*Једнога дана, када ме сретнеш,
Увидећеш касно своју грешку
Од тога часа душа ће ти носити,
Бол и тугу, рану тешку.*

*Једнога дана, када ме сретнеш,
Сетит ћеш се овог бурног тока
Твој ће поглед ниско да пада
Скрићеш поглед бистрога ока-*

*Једнога дана када ме сретнеш,
Не бих ти волио бити у души
Ружићеш оца, мајку, сваког,
Што ти срећу животну сруши.*

*Једнога дана, када ме сретнеш,
Знај, теби ће бити најтеже
Ја нећу имати шта да жалим,
Јер само чиста љубав веже.*

Родној груди

*Далеко сам у туђини,
И без сестре и без брата
Овдје живот горак ли је,*

*Као птици без свог јата.
Овдје исто сунце грије
Ал' не пушта топле зраке,
Ка у својој домовини*

*И код своје миле мајке.
Вратићу се родна груди,
У лијепо Рудо Брдо.
Где сам рођен, умријећу,
Оставит те дуго нећу.*

Двије сузе

*Једна мајка сузе лије,
Изгубила добра сина
Друга плаче и још јаче,
Каквог сина она има.*

*Све су сузе жалоснице,
Горке тешке пуне туге.
Ал' ја мислим најгоре су
Ове сузе мајке друге.*

*Боље имат добра сина,
Па га млада изгубити.
Него имат сина рђу
И са њиме вјечно бити*

Пјесницима

*Пјесниче, куд се журиш,
Само ти знаш, писати
Проблеми су наши исти
Без ваздуха не мож' дисати,*

*Да проблеми не постоје
Не би ни ти пјесник био.
Кажеш, туђин у туђини,
Што ћеш ође куд си хтио?*

*Када крену да путујеш,
Пут запада и сјевера.
Сам се крену на тај пут
Ил' те неко на то тјера?*

*Ако ти је ође тешко
Што не пођеш на огњиште.
Немој чекат да за тобом
Родитељи твоји пиште.*

*Ако су те натјерали
На печалбу доћи амо.
Помири се са судбином.
Повратка ти нема тамо.*

Ждралови у магли

*Ми нијесмо птице селице,
Птице даљина,
Што лете из топлих крајева у јужне.
Ми нијесмо птице грабљивице.*

*Ми нијесмо птице
Што лете у машти, које тугу носе
Наш је лет срце
И љубав.*

*Ми нијесмо птице,
Које прихватају туђе небо
И сјај њихових звијезда.*

*Ми смо ждралови
Који лете високо
Са надом да ће стићи.*

Тешко онима

*Тешко њима
Ничега се научити неће
Тешко нама. у туђини
Без завичаја
Свога неба.*

*Гдје су наша
Кућна врата,
Дубока тама и даљина
Веже завичај
И наша срца.*

Зашто

*Зашто под туђим небом
Тражимо срећу.*

*Ђорсокацима
Трошимо своју младост,
Бацамо своје крајке.*

*Овдје нас туђина
Бије.
Вријеме узима
Дио по дио живота
И срце.*

Аманету

Варијанте

*Окрећем се око себе
Гледам цвијеће разне боје
Душу терет притиска ми
Док уздише срце моје.*

*Цвијеће разно много врста,
Са свих свјетских меридијана
сакупљена мешавина
И сабрана са свих страна*

*Међу њима има доста
Прелијепих знаних ружа
Ал најмање има оних
Које прави мирис пружа*

*То је цвијеће разних класа
Пробраних разних раса
То је цвијеће што не чека
Да га ветрић заталаса*

*Ту се тешко свако снађе
Међу цвећем разних боја
На ногама се ту нађе
И ова луда глава моја*

*Гледам ову мјешавину
Окрећем се око себе
Самог себе често питам
Зашто ми ту душа зебе*

Огледало

*Свуд около куд окренеш,
Примјетит ћеш, огледало.
Ти прихвати оно право,
Ако знадеш бар и мало.*

*Свако ће ти нудит своје,
Угледај се, види мене.
Пази добро што све примаш,
Немој да ти око трене.*

*Замисао је проста велим,
Куд већина креће, иди
О томе ћеш промислити,
Имена се свог не стиди.*

Чернобил '86

*Освануло бјеше јутро
Осамдесет шестог љета
Најсрећнији бјеше онај
Ко немаше свог дјетета*

*У мјесецу четвртоме
Појави се сунце с неба
Крваво је огријало
Тако ником већ не треба*

*Што ће сунце кад неможе
Да нам пружи топле зраке
И кад си под њима дуже
То си ближи своје раке*

*Није криво сунце јарко
Нити природа што га створи
Већ је крива људска памет
Што ће свијет да помори*

*Затроваше главну храну
Свему живом на планети
И уништи све што расте
Све што хода и што лети*

*Само неколико катастрофа
Када би се догодиле
Не би живот постојао
Ох проклети Чернобиле*

Слика

*Што се тако завараваш
и са тиме тјешииш себе
мислиш нико да не види
како ли је лице тебе*

*Апарат је сваком исти
не постоји љепшег дара
док сликају не потроше
нити филма нити пара*

*Чудно ли је то сочиво
с оба двије слике стране
још чуднија меморија
запамћено све остане*

*Готову слику не израде
Твоју спретно уоквире
Кад си у питању
у слику ти позавире*

Странац

(Дјеци рођеној у Данској)

*Читаш, пишеш и говориш дански,
Док ти отац само странац.
То је стварност чедо моје,
Никад нећеш бити Данац.*

*У жилама крв ти моја струји,
Умишљааш ли да си Данац?!
За тебе је то туђина,
Сви те виде да си странац.*

*Рођен да си, одрастао с њима,
У књигама данско име стоји.
То ти много не помаже,
Јер презиме се моје броји.*

*Другари сте на послу своје,
Радиш исто што и Данац.
Ал у очима си њему увек,
Био и остао само странац.*

*Никад драг му бити нећеш,
Никад тако близак друг, колега.
Иди. тамо откуд ти отац дође,
Биће ти најбоље, од свега.*

Аманет

*Када кренух у печалбу,
Добио сам савјет свети.
Срећан пут ти био сине,
Чувај образ, аманети*

*То нек ти је понајпрече,
Пусти круне и доларе.
Не гледа се у то срећа,
У богатство и у паре.*

*Образ, здравље, као прво,
Породица са 'њом слога.
Па богатство тек долази,
Најпослије свега тога.*

Звање

*Једни бјеху војсковође,
Други бјеху стројовође,
Трећи бјеху коњовође.*

*Крај живота када дође,
Свакојега исто глође.*

*Није важно имат звање,
Већ је боље имат знање,
С њиме људско поштовање.*

Далека путовања

Комови

*Причаћу вам за два брата,
Горда дива два близанца.
На међу су два племена,
На висини ко два странца.*

*Рођени су истог дана,
Заједничко име носе.
Подједнако свакој сили,
И времену злом пркосе.*

*Све слушају и све виде,
Ал ниједан не говори.
Само један Црногорац,
Кажу да је од њих бољи.*

*Бит не може једног од њих,
Сунце првог да огрије.
Бит не може само један
Рухо ново да добије.*

*Оба су ми мила срцу,
Тој дивоти још се дивим.
У њедрима носим, птицу,
У даљини завичај оживим.*

Косовски божури

*Прошетах се једног дана,
До Косова поља равна.
И почину поред гроба,
Обилића нашег славна.*

*Нисам тамо пролазио,
Већ је прошло доста љета.
Да косовски божур видим,
Повуче ме жеља клета.*

*То је цвијет јединствени,
Који само овдје ниче.
Где је многа прв просута,
То нијесу празне приче.*

*Много чега на Косову,
Некако ми, чудно бјеше.
Па ме мисли у прошлост,
На далеко понијеше.*

*Слушам Лазар како куне,
На Косово ко не дође.
Царска клетва да не може,
У вијеку да их прође.*

*Гледам Милош голих руку,
Где улази код Мурата.
Нож крвави како вади,
И распара Азијата.*

*И Косовку видим младу,
Са кондиром у рукама.
Рањенике где преврће,
И залијева у мукама.*

*Гледам капу црногорску,
Историјски означена.
Наш нараштај млади незна,
Чудна ли су то знамења.*

*Однекуда вјетар дуну,
Залепрша неко платно.
Ја се тргох гледам. у њег,
Чудно ли је непознато.*

*Упитах се боже драги:
Који ли сам путем доша.
Да л' сам. можда залутао,
С друге стране Тарабоша.*

Гроб на гувну

*У времену прошла стара,
На врх брда Краљских бара.
Живео човјек један
Добар радник и угледан.*

*Дошао је у то село,
Младо момче незрело.
Васпитан је тако био,
Ништа туђе није хтио.*

*Да другима дрва носи,
И ливаде туђе коси.
Чува стада на буљуке,
И огриза живе муке.*

*Колико је сам себи,
Товарио бремена.
Дубок траг су оставили,
Конопци на рамена.*

*Снагу троши, новац скупи,
И планину једну купи.
Бјеше њему жеља вазда,
Да постане сам свој газда.*

*Најзад овај гороломац,
Поштен врстан Црногорац,
На имању у планини,
Сагради свој дворац.*

*По закону природноме,
Стиже данак да се жени.
Да свој живот сиромашни,
И момачки он промијени.*

*Узе цуру згодну, младу,
Дивна стаса, лица бјела.
Витка струка, поноснога,
Лепотица висока ко јела.*

*Добра. рода, знаног братства,
И племена, то зауста.
Ал, у породу ето срећа,
Не могаше бити сваком иста.*

*Са својијех десет прста,
Зарадио бјеше доста.
С много зноја и поштено,
Домаћинска кућа поста.*

*Свраћали су код њих људи,
Намјерници пролазници.
И у времену ратних дана,
Избјеглице и ратници.*

*Сваког срете, сваког гости,
Свесрдно га он испрати.
И ономе ком конак требаше,
У свој дом га он сврати.*

*У руже су туђа срећа,
Тако увек мора бити.*

*Кад одрасте други узме,
С њоме своје дворе кити.*

*Тихим, гласом призва жену,
Да му на час ближе приђе.
Нећу да ме после сахраните,
Ни у једно гробље нигде.*

*Ту где просу много зноја,
Ту где оста снага моја,
Где смо врли много жита,
Где се омрча и освита.*

*Све ће ово туђе бити.
Име ће се друго дати.
Моје муке моје патње,
Други никад неће знати*

*Али ће се место гувна,
Гроб Мијатов вјечно звати!*

Заранак

*У животу свако се може
надат добру и пропасти.
ал' за сваког то је тешко,
ко се бори против власти.*

*Свуд је дивно сам проћи,
и на суво и на води.
свакоме је шетња драга,
кад се креће у слободи.*

*Кад погледаш са пучине,
узбуркано плаво море.
у огромним валовима,
видиш сви се с нечим, боре.*

*С обе стране тешка брода,
међу њима мала барка.
То представља самог тебе,
То је свако од заранка.*

*Од тебе су много већи,
ал' нијесу бродоломци.
за боље се свако бори,
па их зато зову борци.*

*Никад немој посустати,
и немој се са злом. збрати.
у самог се себе уздај,
и за љепше увијек рати.*

Долина живота

*Питома ова долина
Ријетко коју сунце огрије
Највеће богатство она даје
Плодније на планети није*

*Многи се о њу грабе
По да први плугом заора
Њену топлу долину
Између ситних гора*

*Посебна нека радост
Ко први сјеме у њој посије
А плод из те баштине
Као сунце са неба сије*

*Није важно годишње доба
У њој је иста клима
У којој највише раде млади
А мило је и старијима*

*Какво божанство и чудо
Да ове доброћудне долине није
Ни живот неб би постојао
Нит' би сунце требало да сије*

Злостав

*Ко год сматра да у праву
Наш велики Његош није,
Тај паганску лозу има,
Од Мурата и раније.*

*У души му од некуда
То паганско клија сјеме,
Хоће прсте да умијеша,
У јуначко српско племе.*

*И Његошу великоме
У писању нађе ману,
Што се сваки писац диви,
Његовом високоме знању.*

Савјети снова

*Сањао сам синоћ оца,
Видео га к'о на јави.
Лик сам његов угледао,
Чуо његов говор прави.*

*Тад ме поче он да кара,
Шта си ово учинио.
Годинама ниси врата,
Куће своје отворио.*

*Не чудим се што свијећу,
Нијесте ми запалили.
То су наши Црногорци,
Још од давно баталили.*

*Ал' за друго јазак сине,
На огњишту ватре нема.
Домаћин се сваки прави,
Унапријед за све спрема.*

*Нико није свет претека,
Нико није смрт избега.
Ал' кад дођу тешки дани,
За резерву треба свега.*

*Од гуслара чућеш пјесму,
Глад у нашој Црној Гори.
Швапска војска кад је дошла,
И кад многог глад умори.*

*Боље бјеше па тавану,
Један товар сува жита.
Него новца милиони,
Ко за новац тада пита.*

*А шљивњаџи и ливаде,
У шибуће све зарасло.
Но се враћај дому своме,
Да не буде једном касно.*

*То ли рече и сакри га.
У по ноћи густа тама,
Кад устадох почех мислит,
Да л' сам сањо ил' је јава?!*

*Но што морам толике мисли,
И замара своју главу.
Било санак или јава,
Истину ми рече праву.*

Катаклизма

*Све вријеме доноси и носи,
Никог нема, да сили пркоси.
Сем природа која побеђује,
Сву технику што човек скује.*

*Човека природа је наградила,
љепотом и умом, обдарила.
Све што види може да направи,*

*Ал се човек често заборави.
Не помишља шта ће сјутра бити,
Да се може некоћ свијет истопити.*

Искра наде

Искра наде

*(Освештење цркве свети Ђурило и методије
у Малмеу 10. новембра 1985. године)*

*На хиљаду девете стотине
Осамдесет и пете године
Десетого новембарског дана
Сакупи се господа одабрана,
На југу Шведске у Малмеу граду.
Ко л' то спрема смотру ил' параду?
Што се сабра. светина толика
Да л' чекају неког државника,
Или Нобел долази чувени
Ил' се можда краљ од Шведске жепи?
Видим ту су наше амбасаде,
Да л' договор са Шведама раде
Ради бољег мира у Свијету?
Видим Пољску Митрополу свету.
Но од тога нема ниједнога
Него Срби моле вишњег Бога
Да им буде од помоћи вазда,
Тај једини од свијета газда,
И лијепу Богомољу раде
Неда својој вјери да пропадне.
Али мудрог родила га мајка
И увјек спремног за јунака,
Србин трпи више од икога
Ради општег добра народнога,
Ал' кад види да ће да прекипи
Из ока му лъути пламен сипи*

Да злотвора уништи и спали,
 То су прави људски идеали,
 Зато данас у Малмеу граду
 Направише свечану параду,
 Освешташе молитвене дворце
 Да се њима поносе и зоре.
 Ту су неке зверке од давнина
 Против Срба балканскога сина.
 Србин свуда паметно наступа
 И од своје вере не одступа,
 Нек свак' види да се он не боји
 Што му неко грдну капу кроји.
 Бога моли а свеце призива
 Своја слова четири прозива.
 Кад се Лазар с душом раздвајаше
 Он вишњега Бога призиваше
 Да Српкиња мушко чедо роди
 Да Србију од зла ослободи.
 Тако бјеше кад се роди Ђорђе
 Душманима њине главе дође.
 Ту поприје комисија страна
 Погријеши грдно тога дана.
 Црну Гору по грлу заклаше
 Што њин Скадар Албанији даше.
 Требао је сваком знато море
 Град да буде главни Црне Горе.
 Због њега су многи главе дали
 И грдно се тада ископали.
 Ми смо браћа Срби и Црногорци,
 Историје праведне потомци,
 Заједно се за све залажемо,
 Један другог у све помажемо.
 Ми смо браћа по оцу и мајци,
 Међу нама исти су барјаци,

Исте су нам славе и имена,
 Најчистија нација Словена'
 Која капа на клин стојат неће
 Сама иде за врата и смете
 Зато чујте нације остале,
 К себи руке шансе су вам мале,
 Што мислите да нас стијесните,
 Сами себи колач мијесите.
 За слободу највише дали смо,
 Ми волимо братство и јединство,
 Ми хоћемо слободу народу,
 Неправедни у пакао нек оду.
 И границе од Југославије
 Србин их је нацртао прије
 Него што их и ослободисмо
 И народе све ујединисмо,
 То нам нико разрушит не може
 Бог ће правди увек да поможе.
 Хвала Богу Лијепога збора
 На обали Балтичкога мора,
 Кад свечану дужност обавише
 Лијепо ли госте почестише
 И душевним пићем напојише.

**(Први пут изведено истог дана у истој цркви
 од аутора — гуслара)**

Своје им не дај

Црногорци какви сте ви људи,
 Зар хоћете да вам други суди.
 Историју своју добро знате,
 Аманет вам — немој да се дате,
 Да вас скину са земаљске карте.
 Пробудите се шта је ово с вама,
 Некад бисте засебна држава.
 Још док бјеху азијати Турци,
 Ви свој барјак носите у руци.
 И ако сте по пространству мали,
 Свуд нијесу азијати стали.
 Нити Црну Гору покорише,
 Зар сад да вам се име избрише.
 Онда Шваби код града Мојковца,
 Гонисте им очинскога оца.
 И Србима ви спасисте круну,
 Ви сте темељ битке на Солуну.
 Ове битке одлучише двије,
 За границе од Југославије.
 Па зар ваше име да нестане,
 Губале вас љутог Скадра ране.
 То нек вам је пред очима вазда,
 Зашто други да вам буде газда.
 Ту ваш цвијет Црне Горе оста,
 Послушасте из свијета госта.
 Он ваш Скадар Албанији даде,
 Још од тад вам око главе раде.
 Који народ у Југославији,
 Има од вас јачу историју.
 Било када — тада ил касније,

За слободу ко се јаче бије.
 Ко освоји славне теразије,
 Ко хероја ил генерала,
 Даде него Црна Гора мала.
 Ви једини за бога не знате,
 Манастире ви не отварате.
 Ви сте они комунисти прави,
 А сад ето раде вам о глави.
 Но виђите шта се то догађе,
 Ко вам маљем у огњиште гађе.
 Ко бургијом на здраво буши,
 Ко границе оће да вам руши.

**За годишњицу
смрти
Радована
Бећировића**

*Година се данас пуни
Од нестанка твог, Бећире.
Али човјек ка' ти што си
Никад неће да умире.*

*Док гусала буде било
Име ће се твоје слави.
То је славни инструмент,
Он те неда заборави.*

*Красила те вијек цијо
Љуцкотиња и поштење
И најлепши дар од Бога
То пјесничко обдарење.*

*То се школом не постиже
Без природа кога створи,
Сваком оном ком припадаш
С тобом ће се увек зори.*

*Многе борбе и невоље
Прошле су ти преко главе,
Све си мушки издржао,
Бећиревић Радоване!*

Мајчино писмо

Живот

*Многе жене
Остају празна срца
Као кућа без госта.*

*Живот им није наклоњен
Узалуд чекају своје љубави
Вријеме их разнесе
Друмовима и кафанама.*

*Уклети живот
Одводи их низ друм
У далеки свијет
Кајање стиже касно
Кад све прође.*

Отац

*Године чекања
Одоше низ друм као путник.
Испод брда, испод Кома
За пропланком, за оркосом
С росом мину
У даљину.*

*Отац
Стоји на брду
Под модрим небом,
Година мојих, јаких плећа
Замахује раменима
Низ поље траве
Низ љето мојих година.*

*Отац,
Гледа у небо, у брдо
Како пада живот, како се
Године разиђују,
Отац мој
Планина.*

Мајчино писмо

*Стигло је мајчино писмо,
Написано невјештим словима
Мога срца.*

*Стигло је из завичаја
Мајчино писмо, туга моја
Слеђена тишина у њему
И моја забња.*

*Брижна мајчина рука
Пише далеко писмо чекања
Нама у свијету*

*У писму много зебње
И несанице,
Страха да нам се нешто не деси
Тако одувијек
Слова се њишу пуна чешње
И наде.*

Епитаф

*Гдје ће почивати моје кости,
Да ли ће ико некада рећи
Опрости, не знадох цијену праву
Све док не постави у гроб главу.*

САДРЖАЈ

ПОД ТУЋИМ НЕБОМ

Када ме сретнеш
Родној груди
Двије сузе
Пјесницима
Ждралови у магли
Тешко онима
Зашто

АМАНЕТИ

Варијанте
Огледало
Чернобил '86
Слика
Странац
Аманет
Звање

ДАЛЕКА ПУТОВАЊА

Комови
Косовски божури
Гроб на гувну
Заранак

Долина живота
Злостав
Свијет снова
Катаклизма

ИСКРА НАДЕ

Своје име недај
За годишњицу смрти Радована Бећировића

МАЈЧИНО ПИСМО

Живот
Отац
Мајчино писмо
Епитаф

МИЛОВАН
КУБУРОВИЋ

ЖДРАЛ У МАГЛИ

Ликовна
графичка
и
техничка
обрада:
БОЖИДАР ПАВИЋЕВИЋ — ЗОДИЈАК

Лектор,
коректор:
РАТКО ДЕЛЕТИЋ

Тираж:
1 000 примјерака

Штампа:
Друштвено предузеће
„АНДРИЈА ПАЛТАШИЋ“
Котор, 1992.